

nes jeg stadig væk, når ministeren taler om stikprøver og det ene og det andet, at det ville være rart at få et klart svar på, om ministeren vil tage initiativ til at få undersøgt spørgsmålet om en autorisationsordning, der altså kunne sikre en rimelig ensartethed i kvaliteten af tolkninger og skabe vished for, at tolkningen i de her ofte meget alvorlige sager, ville have en tilstrækkelig kvalitet, og om ministeren vil lave en undersøgelse af eventuelle flaskehalsproblemer og vende tilbage til udvalget med den. Så var vi dog kommet et stykke, uden at man nu ville behøve at lægge sig fast på, præcis hvilken ordning man eventuelt skulle vælge, hvilken vej man skulle vælge for at få den implementeret.

Kl. 17:03

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 17:03

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):
Jeg vil ikke på stående fod åbne for, at vi kan lave en autorisationsordning. Der er så mange ønsker om en autorisationsordning. Det første, der sker, er bureaukrati, flaskehalse og ikke nogen som helst garanti for, at det lokker flere til, så det er jeg meget skeptisk over for. Til gengæld har jeg erklæret mig åben over for både det ene og det andet, som kan føre til en bedre forsyning af tolke. Lad os se på, om der er analyser, der kan tyde på, at en SU- tolkeuddannelse kan føre til en større søgning. Det kan ingen undervisningsminister jo have noget imod. Jeg tror ikke på det i øjeblikket, men jeg har et åbent sind over for de undersøgelser, der kan rokke mig i min opfattelse.

Kl. 17:04

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til ministeren. Så er det fru Karen Ellemann som ordfører.

Kl. 17:04

(Ordfører)

Karen Ellemann (V):

Behovet for kvalificerede tolke løses ikke ved en autorisationsordning. Hvis offentlige og halvoffentlige institutioner forpligtes til kun at anvende certificerede tolke, vil der som også nævnt opstå flaskehalsproblemer på kort sigt, som forslagsstillerne jo også selv er inde på i bemærkningerne.

Men hvad med på lidt længere sigt? Her ser jeg umiddelbart to mulige scenarier. Enten skulle der ske det fantastiske, at en masse vælger at lade sig uddanne og certificere, hvilket selvfølgelig løser problemet, eller også havner vi i en

situation, hvor der fortsat ikke uddannes nok tolke, hvilket vil resultere i, at en masse sager ikke vil kunne blive behandlet. Da det sidste scenario må formodes at være sandsynligt for særlig de mere eksotiske sprog, løser beslutningsforslaget ikke problemet.

Løsningen ligger nok nærmere i, at offentlige og halvoffentlige institutioner vælger de bedst kvalificerede til den konkrete opgave. Det giver incitament til at opkvalificere sig, da man så vil blive foretrukket frem for dem, der ikke uddanner sig og får papir på egne kvalifikationer. Jeg vil mene, at princippet sådan set allerede eksisterer i retsplejelovens § 149, hvoraf det fremgår, at en translatør så vidt muligt skal anvendes. Hvis man ikke kan få fat i en translatør, bør man i stedet kigge sig om efter en statsprøvet tolk, og herefter må man ty til ikkeuddannede tolke, forudsat at der selvfølgelig stadig findes kvalificerede til at løse den konkrete opgave.

Endvidere kan jeg på rigspolitiets tolkeoversigt forstå, at rigspolitiet er i gang med at forbedre et introduktionskursus for ikkeuddannede tolke. Et introduktionskursus vil afhjælpe en del af de bekymringer, som forslagsstillerne giver udtryk for. Nu ved jeg ikke, om tolkene så modtager en form for kursusbevis, men det vil da i hvert fald være oplagt, ligesom det vil være oplagt, at man opfordrer deltagerne til at videreudanne sig.

Ovenstående løsning forudsætter, at offentlige og halvoffentlige institutioner ud over at søge den bedst kvalificerede naturligvis også kræver dokumentation for eksempelvis gennemført uddannelse. Men lovgivning burde altså ikke være nødvendigt. Vi kan med rette forvente, at det ansvar udmærket kan løftes lokalt i kommuner og regioner uden indblanding fra Folketinget.

Samtidig bør de offentlige institutioner, som i dag tilsyneladende betaler meget høje kursusafgifter for diverse ikkekompetencegivende kurser, nøje overveje, om de penge ikke var givet bedre ud på at uddanne de pågældende personer til statsprøvede tolke.

Jeg vil dog samtidig gerne benytte anledningen til endnu en gang at fremhæve, at det her med at være tosproget jo egentlig ikke er et problem. Det er tværtimod en fordel, og jeg håber, at mange flere tosprogede vil udnytte denne fordel og få papir på deres kundskaber.

I Vestre anerkender vi den problemstilling, som forslagsstillerne forsøger at løse, men vi mener altså ikke, at dette beslutningsforslag er